

FENYVESI OTTÓ

Halott vajdaságiakat olvasva

Sáfrány Imre (1928-1980)
– iránytű nélkül, vadul –

✘

Várják az apostolok.
Várják a cédrusok, az olajfák,
a tenger.
Várják a kobalthajú balerinák.
Várja Párizs és a lilán
szemerklő műszálas eső.

✘

Nagy piktúra kellene. Színes, optimista!
Harsány kobaltok és cinóberek.
Mélysötét lubardák, ólomnehezékek.
Egy meleg akcentus. Kettő, esetleg három.
Rohanás kellene az éjszakába. Mosztárba
vagy a Neretvába. Le a tengerekre.
Életünket már úgyis eltékoztuk a kontinensre.

✘

Odakinn a hold fogyatkozik.
Sáfrányok, Farkasok, Vinklerék,
múlt századi ködlovagok.
Csend van rólatok.
Csend van, fagyos az éjszaka.
Hiába izzik az igyekezet.
Hosszú még a szüzsé,
nagyokat csúsznak a lovak.

✘

Illene szeretni.
Illene szeretni a felhőket.
Olyanok, mint az álmok, mint az emberek.
Váratlanul bukkannak fel, majd hirtelen nyomuk vész.
Senki sem tudja biztosan, mikor és hol:

csak jönnek, mennek, akár a vágyak, örömök,
barátok. Föltűnnek és eltűnnek,
és mégis rettegettek, szeretettek,
megcsodáltak és szépek.
Kellene a földnek és az égnek.

Illene szeretni.
Illene szeretni a szigeteket is.
Onnan szépen látszik a tenger.
Szerezni kellene egy telket olajfával.
Körül és belül: ezernégyszáz négyzetmétert.
Kőkunyhót építeni rá,
Mint egykoron írtad vala.
S tengerre néző életet élni,
igazi robinsonit.
Kunyhóból nézni egy rettenetesen
szép nagy darab tengert.

Illene szeretni a nőket.
Szeretni rendületlenül.
Kellene és illene más is.
Egy szakajtó csend, meg
egy tonnányi múzsa világítótoronnyal.
Lenolajkence, terpentin, cinkveisz.
Párizsi kék. Török vörös.
S ne felejtsd!
Térjünk majd ki a
fontos kis részletekre is.

☒

Az égöv mérsékelt.
Az idő pocsék.
Nem szűnik a hóesés.
Nem szűnik az álom.
Maradandóvá kellene tenni a pillanatot.
Elképzelni a semmit.
Bátran maszatolni, vadul rögtönözni.
Nem érdemes várni és
megzárulni.